

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 389/2026-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Lenkou Senčákovou, advokátkou, Európska trieda 9, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k. 21Co/5/2025-1402 z 29. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým kasačným uznesením krajského súdu v jeho civilnej veci. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.
2. Na Okresnom súde Trnava (ďalej len „okresný súd“) je vedené konanie pod sp. zn. PN-15C/77/2018 o vyporiadanie BSM medzi sťažovateľom ako žalovaným a jeho bývalou manželkou ako žalobkyňou. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 25. októbra 2024, proti ktorému podali obidve strany odvolanie.
3. Krajský súd na podklade viacerých odvolacích námietok napadnutým uznesením rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Z hľadiska podanej ústavnej sťažnosti je podstatná tá časť napadnutého uznesenia, ktorá sa týka posúdenia podnikania a podniku ako súčasti BSM. Z ústavnej sťažnosti aj napadnutého uznesenia v tomto kontexte vyplýva, že sťažovateľ disponoval živnostenským oprávnením a podnikateľskú činnosť vykonával od roku 1992, pričom jeho hlavnou činnosťou je doteraz montáž zabezpečovacích systémov, kamerových systémov, domových vrátnikov, počítačových sietí a fólií na okná. V roku 2004 (počas trvania manželstva) rozšíril podnikanie o predajňu produktov zdravej výživy. V roku 2006 žalobkyňa získala živnostenské oprávnenie a zároveň so sťažovateľom uzavrela zmluvu o poskytovaní obchodných služieb. V tomto čase žalobkyňa získala aj nenávratný finančný príspevok, ktorý použila na činnosť predajne. Počas trvania manželstva žalobkyňa predajňu viedla. V roku 2016 žalobkyňa zrušila svoje živnostenské oprávnenie a reálnu činnosť v predajni fakticky ukončila. Rozhodnutie o rozvode manželstva nadobudlo právoplatnosť 2. októbra 2018.

5. Okresný súd v rámci vyporiadania podnik do masy BSM nezahrnul s odôvodnením, že žalobkyňa ku dňu zániku nedisponovala živnostenským oprávnením, v dôsledku čoho nešlo o podnik patriaci obom stranám ako podnikateľom, ale len sťažovateľovi.

6. Krajský súd v napadnutom uznesení naproti tomu uviedol, že obidvaja manželia boli podnikateľmi a vykonávali spoločnú podnikateľskú činnosť na základe zmluvy o poskytovaní obchodných služieb z 31. januára 2006, ktorá bola uzavretá na dobu neurčitú. Žalobkyňa podľa čl. II zmluvy riešila celú agendu obchodu a starala sa o jeho chod. Spôsob a forma jej účasti na podnikaní predstavovali spoločné podnikanie manželov živnostníkov, a to z formálneho i materiálneho hľadiska. Okolnosťou vylučujúcou, aby vec bola vylúčená z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, je skutočnosť, že podnik skutočne slúži výlučne len jednému z manželov, čo nebol daný prípad.

7. Krajský súd na základe uvedeného dospel k tomu, že záver okresného súdu o tom, že nešlo o podnik patriaci do BSM, je nesprávny. V rámci pokynu pre okresný súd však uviedol, že bude potrebné skúmať a vyhodnotiť dokazovanie z hľadiska existencie a trvania podniku v čase zániku BSM, vychádzajúc zo zmluvy o poskytovaní obchodných služieb – či došlo k jej rozviazaniu, kedy a akým spôsobom, príp. z akých príčin a ako sa ďalej transformovala spoločne nadobudnutá hodnota podniku. Uplatnenie peňažného nároku žalobkyne na plnenie v súvislosti s hodnotou spoločného podniku súd prvej inštancie posúdi a vyhodnotí na základe výsledkov dokazovania s prihliadnutím na zásady vyporiadavania BSM v kontexte konkrétnych okolností.

8. Vo vzťahu k možnému uplatneniu disparity podielov krajský súd v zhode s okresným súdom uviedol, že v sťažovateľovom prípade neboli identifikované také výnimočné okolnosti, ktoré by umožňovali priznať mu väčší podiel pri vyporiadaní BSM.

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že právne závery krajského súdu o existencii spoločného podniku a o tom, že nie sú dané podmienky pre disparitu podielov, sú arbitrárne. Podľa jeho názoru krajský súd neprihliadol na vykonané dôkazy, ktoré preukazovali jeho tvrdenia.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. V konaniach o ústavných sťažnostiach ústavný súd zásadne preskúmava právoplatné rozhodnutia, ktorými sa konanie vo veci samej skončilo (IV. ÚS 361/2010, III. ÚS 129/2022). Základné práva na súdnu ochranu sú v zásade „výsledkové“, čo znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok. Skutočnosť, či napadnuté konanie vykazuje znaky spravodlivého procesu, závisí od celého konania a konečného rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Ústavný súd tiež opakovane konštatoval (napr. II. ÚS 398/08, II. ÚS 439/2015, II. ÚS 6/2018, III. ÚS 449/2018, I. ÚS 443/2019), že v zásade nepreskúmava zrušovacie rozhodnutia súdov, pretože konanie vo veci samej pokračuje naďalej, avšak z výnimočných dôvodov spočívajúcich buď v závažných pochybeniach súdov blížiacich sa k zmätočnosti, alebo z dôvodov, že kasačné rozhodnutie vytvorilo vo veci pevný hmotnoprávny základ rozhodovania pre súdy nižších stupňov, môže podrobiť aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu ústavnoprávnemu prieskumu a pristúpiť aj k jeho zrušeniu. Za určitých okolností možno dospieť k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, no muselo by ísť o kasačné rozhodnutie vyvolávajúce nenapraviteľný stav.

12. Krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil z viacerých dôvodov. V prvoinstančnom rozhodnutí identifikoval viacero oblastí, ktoré nepovažoval za dostatočne odôvodnené (absencia vyhodnotenia solventnosti, absencia odpovedí vo vzťahu k účelnému využitiu nehnuteľností).

13. V otázke posúdenia existencie spoločného podniku bývalých manželov a jeho následnom zahrnutí do masy BSM síce krajský súd uvažoval inak ako okresný súd, ale jeho inštrukcia smeruje k vykonaniu ďalšieho dokazovania (najmä vo vzťahu k posúdeniu zmluvy o poskytovaní obchodných služieb), v rámci ktorého sťažovateľ aj naďalej bude môcť presadzovať vlastné argumenty podporujúce jeho presvedčenie o neexistencii spoločného podnikania.

14. Prieskum kasačných rozhodnutí či už odvolacej, alebo dovolacej inštancie všeobecného súdnictva je celkom prirodzene limitovaný už uvedeným záverom o tom, že takýto prieskum je ústavne významný len vtedy, ak kasačné rozhodnutie formuluje záver, ktorý je spôsobilý zásadným spôsobom ovplyvniť ďalší priebeh konania alebo jeho výsledok a v ďalšom priebehu konania už bude nereparovateľný. Tak tomu však v prípade namietaného rozhodnutia krajského súdu nie je.

15. Ďalší priebeh sporu nie je zaťažovaný takou ústavne relevantnou vadou, ktorá by nebola v ďalšom konaní napravitelná, keďže krajský súd nevyslovil také závery, ktoré predurčujú výsledok konania. Aj keby krajský súd určité závery vyslovil, stále by ich mohol modifikovať vo svojom ďalšom rozhodnutí v tejto veci, čo platí o to viac, že dospel k záveru o nedostatočnosti skutkových zistení okresného súdu (otvorená ostala otázka stavu podniku v čase zániku BSM). Okrem toho i prípadné

d'alsie rozhodnutie krajského súdu bude možné pre nesprávnosť právneho posúdenia alebo nedostatočnosť odôvodnenia napadnúť dovolaním.

16. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol ústavnú sťažnosť ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu